

Sygn. akt VII AGa 823/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 marca 2018 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie VII Wydział Gospodarczy w składzie:

Przewodniczący: SSA Aldona Wapińska

Sędziowie: SA Marcin Łochowski (spr.)

SO del. Anna Hrycaj

Protokolant: sekr. sądowy Izabela Nowak

po rozpoznaniu w dniu 13 marca 2018 r. w Warszawie

na rozprawie sprawy z powództwa (...) S.A. z siedzibą w Ł. (poprzednio (...) S.A. w W.)

przeciwko Z. S.

o wydanie rzeczy

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie

z dnia 9 czerwca 2016 r., sygn. akt XX GC 12/15

I. oddala apelację;

II. zasądza od Z. S. na rzecz (...) S.A. z siedzibą w Ł. kwotę 5 400 zł (pięć tysięcy czterysta złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego.

Sygn. akt VII AGa 823/18

UZASADNIENIE

(...) S.A. w W. wniósł o nakazanie Z. S. prowadzącemu działalność gospodarczą pod firmą (...) w K. wydania ruchomości, tj. a) sprzętu medycznego H. X. rok produkcji 2008, producenta (...), numer seryjny (...), wraz z końcówką (...) do H. X. wraz z końcówką (...) do H. X. wraz z końcówką (...) do H. X. b) sprzętu medycznego D. M. o numerze seryjnym (...), rok produkcji 2009, producenta F., c) sprzętu medycznego L. dermatologiczny L. o numerze seryjnym (...), rok produkcji 2009, d) sprzętu medycznego (...) o numerze seryjnym (...) rok produkcji 2009.

Powód wskazał, że ruchomości te stanowią jego własność i zostały przez niego nabyte na podstawie umów sprzedaży z dnia 5 maja 2009 r. i z dnia 10 października 2009 r. na potrzeby zawartych z pozwanym w tych samych dniach umów leasingu. Powód wypowiedział umowy leasingu i wezwał pozwanego do zwrotu przedmiotów leasingu w terminie do dnia 16 sierpnia 2012 r.

Pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powoda kosztów procesu. Pozwany przyznał fakt zawarcia umów leasingu z powodem, ale zaprzeczył pozostałym twierdzeniom pozwu. W ocenie pozwanego, przedmioty leasingu znajdują się w posiadaniu osoby trzeciej – spółki (...) sp. z o.o. w K. od lata 2012 r. Zdaniem pozwanego, prowadzenie przez powoda ze spółką negocjacji co do wykupu przedmiotów leasingu, wystawienie faktury

proforma z dnia 19 lutego 2013 r. nr (...), a następnie przyjmowanie przez powoda w okresie od marca do kwietnia 2013 r. wpłat na poczet ww. faktury, mogło wywołać u pozwanego uzasadnione przekonanie, że przedmioty leasingu znajdują się w posiadaniu spółki nie tylko za wiedzą, ale i za zgodą powoda. W chwili obecnej pozwany, jako osoba, która nie jest już we władaniu przedmiotów leasingu, nie ma możliwości faktycznej ani prawnej wykonania żądania pozwu. Tym samym, roszczenie windykacyjne powoda o wydanie rzeczy przez pozwanego winno zostać oddalone.

Pozwany podniósł także zarzut braku skutecznego wypowiedzenia umów leasingu nr (...). W szczególności, zdaniem pozwanego, z załączonych do pozwu dokumentów nie wynika, czy powód złożył oświadczenie o wypowiedzeniu umowy nr (...) podpisane przez upoważnione do tego przez powoda osoby oraz doręczył je pozwanemu na prawidłowy adres, a tym samym, iż roszczenia o zwrot przedmiotów leasingu z tytułu umowy nr (...) stały się wymagalne. Wreszcie pozwany podał, że w lipcu 2012 roku (...) sp. z o.o. wpłaciła na konto powoda tytułem rat leasingowych kwotę 20.695,62 zł, która przekracza kwotę wskazaną przez powoda w wystosowanym w dniu 18 lipca 2012 r. do pozwanego wezwaniu do zapłaty.

Wyrokiem z dnia 9 czerwca 2016 r. Sąd Okręgowy w Warszawie nakazał pozwanemu wydać powodowi rzeczy szczegółowo opisane w wyroku oraz obciążyć pozwanego kosztami procesu.

Sąd Okręgowy ustalił, że powód jest właścicielem rzeczy ruchomych, o których wydanie wniósł w petitum pozwu. Rzeczy te zostały oddane pozwanemu w leasing na podstawie umów nr (...) z dnia 5 maja 2009 r. oraz nr (...) z dnia 10 października 2009 r. Sporne ruchomości zostały wydane pozwanemu, co zostało potwierdzone protokołami ich odbioru.

W okresie obowiązywania umów leasingu pozwany nie wywiązywał się terminowo z regulowania opłat leasingowych, co w konsekwencji doprowadziło do tego, że powód skierował do niego w dniu 18 lipca 2012 r. wezwanie do zapłaty na kwotę 19.180,95 zł i wyznaczył termin zapłaty na dzień 26 lipca 2012 r. pod rygorem przedterminowego rozwiązania umowy. Ponieważ pozwany nie zareagował na skierowane go niego wezwanie do zapłaty, powód oddzielnymi pismami z dnia 9 sierpnia 2012 r. wypowiedział umowę leasingu nr (...) oraz umowę leasingu (...) i wezwał pozwanego do zwrotu przedmiotów leasingu w terminie do dnia 16 sierpnia 2012 r.

Pozwany nie zwrócił przedmiotów leasingu. Jednocześnie żona pozwanego, działając w imieniu (...) sp. z o.o. w K., zwróciła się do powoda o wyrażenie zgody na przejęcie przez tą spółkę przedmiotów leasingu. W odpowiedzi skierowanej do pozwanego, powód poinformował, że w przypadku umów leasingu finansowego nie ma możliwości podpisania cesji umowy. Jediną możliwością jest wcześniejsze zakończenie umów leasingu. W związku z tym, pismem z dnia 8 października 2012 r. A. S., działając w imieniu pozwanego, zwróciła się do powoda z wnioskiem o przedterminowe zakończenie ww. umów leasingu, wskazując, że przedmiot umów leasingu zostanie wykupiony przez spółkę.

W dniu 19 lutego 2013 r. (...) sp. z o.o. w W. wystawiła na rzecz spółki (...) sp. z o.o. w K. fakturę proforma nr (...) za wykup przedmiotów leasingu nr (...) oraz nr (...) na kwotę 187.920,00 zł. Spółka (...) dokonała częściowych wpłat na poczet faktury na konto w niej wskazane. Faktura ta nie została wystawiona przez powoda i na jego konto nie wpłynęła płatność z tego tytułu. W wezwaniu do zapłaty powód wskazywał zupełnie inne rachunki niż rachunek podany na fakturze proforma.

Sąd pierwszej instancji uznał, że powództwo zasługiwało na uwzględnienie w całości.

Sąd Okręgowy wyjaśnił, iż żądanie pozwu oparte zostało na przepisie art. 222 §1 k.c., zgodnie z którym, właściciel może żądać od osoby, która włada faktycznie jego rzeczą, ażeby rzecz została mu wydana, chyba że osobie tej przysługuje skuteczne względem właściciela uprawnienie do władania rzeczą. Aby skutecznie wytoczyć powództwo windykacyjne powód musi po pierwsze wykazać, że jest właścicielem spornej rzeczy, po drugie udowodnić, że pozwany włada jego rzeczą, w końcu musi wykazać, że pozwanemu nie przysługuje skuteczne względem niego uprawnienie do władania

rzeczą. Tylko wykazane łącznie tych wszystkich przesłanek może doprowadzić do uzyskania ochrony prawnej dla nieposiadającego właściciela.

Powód bezsprzecznie udowodnił, że jest właścicielem ruchomości objętych żądaniem pozwu. Powód wykazał też, że opisane przedmioty oddał pozwanemu w posiadanie na podstawie zawartych przez strony umów leasingu oraz, że skutecznie wypowiedział pozwanemu umowy leasingu, co oznacza, że pozwany nie ma uprawnienia do władania rzeczą. Powód przedstawił zestawienia zaległości pozwanego w zapłacie rat leasingowych z poszczególnych umów leasingu, których pozwany nie kwestionował, co uzasadniało złożenie oświadczeń o wypowiedzeniu umów w trybie art. 7 § 3 ust. 2 a) o.w.u.l.

Pozwany podnosił wprawdzie, że w lipcu 2012 r. (...) P. H. wpłaciła na konto powoda wyższą kwotę niż ta, która widnieje w wezwaniu do zapłaty z dnia 18 lipca 2012 r., co miało świadczyć o braku podstaw do złożenia oświadczenia o wypowiedzeniu umów leasingu, stanowisko to jednak jest nieuzasadnione. Z historii rachunku złożonej przez pozwanego wynika, że wpłaty (...) P. H. zostały dokonane w dniach 2 lipca 2012 r. (dwie wpłaty) oraz 27 lipca 2012 r. Oznacza to, że jedynie wpłata z 27 lipca 2012 r. w kwocie 8015,28 zł mogła być dokonana na poczet zaległości opisanych w wezwaniu do zapłaty. Dotyczy ona umowy (...), z tytułu której pozwany zalegał powodowi z zapłatą trzech rat leasingowych – opisanych w fakturach (...), (...) i (...) na kwoty odpowiednio 2419,42 zł, 8019,35 zł i 1655,28 zł. Uwzględniając więc nawet wpłatę (...) P. H. dokonaną w dniu 27 lipca 2012 r. w dalszym ciągu dwie faktury z tytułu umowy leasingu (...) oraz dwie faktury z tytułu umowy leasingu (...) nie zostały zapłacone. Zgodnie zaś art. 7 § 3 ust. 2 a) o.w.u.l. do złożenia skutecznego oświadczenia o wypowiedzeniu umowy leasingu wystarczała zaległość z tytułu jednej okresowej opłaty leasingowej.

Oświadczenia o wypowiedzeniu obydwu umów leasingu zostały przez powoda w dniu 9 sierpnia 2012 r. złożone skutecznie, a zarzuty, które w tym przedmiocie podnosił pozwany okazały się nieuzasadnione. Po pierwsze, oświadczenia z dnia 9 sierpnia 2012 r. zostały podpisane przez osoby, które były do dokonania tej czynności umocowane. Wynika to wprost z dokumentów pełnomocnictw przedłożonych przez powoda, a udzielonych D. A. i M. W., zgodnie z zasadami reprezentacji spółki. Po drugie, oświadczenie o wypowiedzeniu umowy leasingu nr (...) zostało pozwanemu skutecznie doręczone. Powód przedstawił dowód doręczenia tego wezwania na adres wskazany przez pozwanego w umowie. Adres ten jest przy tym w dalszym ciągu aktualny, gdyż skutecznie doręczano pod ten adres pozwanemu w toku postępowania w niniejszej sprawie korespondencję sądową, a pozwany wskazał ten sam adres w złożonej odpowiedzi na pozew. Pozwany nie podnosił przy tym, by osoba, która odebrała korespondencję zawierającą oświadczenie o wypowiedzeniu umowy, nie była do tej czynności uprawniona. Twierdził jedynie, że nie pamięta, czy korespondencja ta była mu przekazana. Niezależnie od tego, oświadczenia o wypowiedzeniu obydwu umów dotarły do pozwanego w toku postępowania w niniejszej sprawie wraz z doręczonym pozwanemu odpisem pozwu. Nie doprowadziło to jednak do wydania powodowi przedmiotu sporu.

Pozwany podniósł też zarzut braku legitymacji procesowej biernej. Twierdził, że nie jest on posiadaczem ruchomości, gdyż przekazał je (...) sp. z o.o. w K., wobec zaprzestania własnej działalności gospodarczej. Zarzut pozwanego okazał się nieuzasadniony. Powód wywodzi uprawnienie do wystąpienia pozwanego w przedmiotowym procesie z umów leasingu, które wiązały strony. Po ich wypowiedzeniu pozwany jest zobowiązany do zwrotu przedmiotu umów leasingu. Wynika to z ogólnych warunków umowy leasingu operacyjnego, które stanowią integralną część umowy. Postanowienie art. 7 § 3 ust. 4 zd. 1 o.w.u.l. wskazuje jasno, że pozwany jest zobowiązany do zwrotu przedmiotu leasingu. Regulacja ta nie przewiduje możliwości wyłączenia uprawnienia leasingodawcy do żądania zwrotu przedmiotu leasingu w sytuacji, gdy leasingobiorca przeniósł posiadanie przedmiotu leasingu na inną osobę.

Przepis art. 222 §1 k.c. wskazuje, że właściciel może żądać wydania jego rzeczy od osoby, która faktycznie nimi włada (...). Istotne jest zatem ustalenie sposobu rozumienia faktycznego władztwa nad rzeczą i czy takie władztwo nad rzeczą pozwany wykonuje. Pozwany wydał przedmioty leasingu innemu podmiotowi, nie wskazując, jaki charakter prawny miało to przekazanie. Tym samym, przedmioty leasingu nie znajdują się w fizycznym władaniu pozwanego. Nie oznacza to jednak, że pozwany nie wykonuje faktycznego władztwa nad rzeczą. Ruchomości stanowiące przedmiot leasingu zostały przekazane spółce (...) bez żadnego tytułu prawnego. Wyrazem władztwa faktycznego pozwanego nad

przedmiotami leasingu jest to, że wydał on rzeczy osobie trzeciej bez podstawy prawnej, choć miał możliwość wydania tych rzeczy powodowi. Tylko i wyłącznie od pozwanego bowiem zależy, czy odbierze przedmioty leasingu od osoby trzeciej, której zostały one bez podstawy prawnej przekazane. Podobnie, nawet gdyby pozwanego łączył z (...) P. H. jakikolwiek stosunek zobowiązaniowy, choć pozwany reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika tego nie podnosił, winien on go zakończyć i wydać przedmioty leasingu właścicielowi – powodowi.

Pozwany w ramach zarzutu, że nie włada on rzeczą, podniósł nadto, że nie jest jej posiadaczem. Zarzut ten również jest nieuprawniony. Przekazanie przedmiotów leasingu bez podstawy prawnej osobie trzeciej nie sprawia, że staje się ona wyłącznym posiadaczem. Posiadaczem rzeczy jest zarówno ten, kto nią faktycznie włada jak właściciel (posiadacz samoistny), jak i ten, kto nią faktycznie włada jak użytkownik, zastawnik, najemca, dzierżawca lub mający inne prawo, z którym łączy się określone władztwo nad cudzą rzeczą (posiadacz zależny) (art. 336 k.c.). Wskutek przekazania przedmiotów leasingu (...) P. H. bez podstawy prawnej podmiot ten pozostaje dzierżycielem rzeczy, tj. faktycznie włada on przedmiotami leasingu za kogo innego, tj. za pozwanego (art. 338 k.c.). Nie oznacza to jednak w żaden sposób, że wykonuje on pełne faktyczne władztwo nad rzeczą, które to władztwo wskutek przekazania przedmiotów leasingu utracił pozwany. Pełne faktyczne władztwo nad rzeczą sprawuje przecież pozwany.

Nie powiódł się też zarzut pozwanego, że wskutek czynności podjętych przez (...) P. H. tj. wystosowania pisma z wnioskiem o „przejęcie umów leasingu” i uzyskanej od powoda odpowiedzi z dnia 17 września 2012 r., a także wystawienia faktury pro forma z dnia 19 lutego 2013 r. i dokonania na jej poczet częściowych wpłat doszło do zawarcia pomiędzy powodem a spółką (...) per facta concludentia umowy sprzedaży rzeczy, stanowiących uprzednio przedmiot zawartych z pozwanym umów leasingu. W piśmie z dnia 19 września 2012 r. – skierowanym do pozwanego, nie zaś (...) P. H. – powód wyraźnie wskazał, że nie jest możliwym zawarcie umowy cesji, jak należy się domyślać, na podstawie której (...) P. H. miałby stać się stroną umowy leasingu, a pozwany może jedynie wnosić o wcześniejsze rozwiązanie umów leasingu. Z pism (...) P. H. i pisma powoda skierowanego do pozwanego nie sposób jest w jakikolwiek sposób wywieść, że pomiędzy powodem a (...) P. H. doszło do zawarcia umowy sprzedaży, na podstawie której podmiot ten kupił od powoda przedmioty leasingu. Natomiast faktura proforma nr (...) z dnia 19 lutego 2013 r. została wystawiona przez inny niż powód podmiot, tj. (...) spółkę z o.o. w W..

Wobec tego Sąd Okręgowy na podstawie art. 222 §1 k.c. uwzględnił powództwo i obciążył pozwanego kosztami procesu w oparciu o art. 98 § 1 k.p.c.

Apelację od tego wyroku wniósł pozwany, zaskarżając wyrok w całości i zarzucając temu orzeczeniu naruszenie:

- art. 222 k.c. przez jego błędną interpretację i przyjęcie, że legitymowaną biernie w sprawie o wydanie rzeczy jest osoba nieposiadająca rzeczy objętej treścią roszczenia windykacyjnego, przy jednoczesnym braku wykazania woli po stronie pozwanego posiadania rzeczy *animum possidenti*, a nadto przyjęcie, że legitymacja bierna – władztwo nad rzeczą – może być uzasadniona węzłem obligacyjnym łączącym właściciela rzeczy i pozwanego na podstawie, którego właściciel rzeczy wydał pozwanemu rzecz, pomimo braku fizycznego władztwa nad rzeczą przez tego ostatniego w dacie wytoczenia powództwa;

- art. 233 § 1 k.p.c. oraz art. 227 k.p.c. polegające na braku wszechstronnego rozważenia przez sąd pierwszej instancji całości zebranego, w sprawie materiału dowodowego, a nadto dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny dowodów zgromadzonych w sprawie, wyrażające się w przyjęciu, że spółka (...) sp. z o.o. włada przedmiotami objętymi roszczeniem windykacyjnym w oparciu o umowę zawartą z pozwanym, oraz że pozwany posiada roszczenie względem (...) sp. z o.o. o wydanie tych rzeczy.

W konsekwencji, pozwany wniósł o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i oddalenie powództwa oraz zasądzenie kosztów procesu.

Sąd Apelacyjny ustalił i zważył, co następuje:

Apelacja pozwanego jest bezzasadna.

Sąd Apelacyjny podziela ustalenia faktyczne opisane szczegółowo w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku i przyjmuje je za własne. Sąd pierwszej instancji dokonał również w przeważającej mierze trafnej oceny prawnej zasadności dochodzonego przez powoda roszczenia, chociaż podniesiony w apelacji zarzut naruszenia art. 222 § 1 k.c. jest częściowo trafny.

Należy wskazać, że w dniu 28 kwietnia 2017 r. doszło do połączenia przez przejęcie (...) S.A. w W. przez (...) S.A. w Ł.. W związku z tym na podstawie art. 494 § 1 k.s.h. spółka (...) stała się następcą prawnym dotychczasowego powoda (k.249-259).

W pierwszej kolejności wymaga podkreślenia, że pozwany w apelacji nie kwestionuje zasadności wypowiedzenia umowy leasingu, ani legitymacji czynnej powoda. Zarzuty apelacji koncentrują się wokół legitymacji biernej pozwanego, której nieistnienie skarżący wywodzi z braku faktycznego władztwa nad rzeczami będącymi przedmiotem pozwu.

Chybione są przed wszystkim zarzuty dotyczące naruszenia prawa procesowego. Zarzuty te są nie tyle bezzasadne, co wadliwie skonstruowane. Przyjęcie przez Sąd Okręgowy, że spółka (...) włada przedmiotami objętymi roszczeniem windykacyjnym w oparciu o umowę zawartą z pozwanym, oraz że pozwany posiada roszczenie względem (...) sp. z o.o. o wydanie tych rzeczy, to nie ustalenia faktyczne, ale dokonana przez Sąd pierwszej instancji ocena prawna stanu faktycznego. Nie jest wobec tego możliwe skuteczne podważanie takich ocen, w ramach zarzutu naruszenie przepisów prawa procesowego, tj. art. 233 § 1 k.p.c. i art. 227 k.p.c.

Częściowo zasadny jest natomiast zarzut naruszenia art. 222 § 1 k.c. Zgodnie z tym przepisem właściciel może żądać od osoby, która włada faktycznie jego rzeczą, ażeby rzecz została mu wydana, chyba że osobie tej przysługuje skuteczne względem właściciela uprawnienie do władania rzeczą. Rację ma pozwany podnosząc, że roszczenie windykacyjne może być skutecznie dochodzone jedynie przeciwko osobie, która „faktycznie włada rzeczą”. Z tej perspektywy istotne jest więc, czy rzeczy objęte pozwem znajdują się w faktycznym władaniu pozwanego.

Jednak, zdaniem Sądu Apelacyjnego, jest to okoliczność prawnie irrelevantna, ponieważ Sąd Okręgowy przyjął błędną kwalifikację prawną dochodzonego przez powoda roszczenia. Powód powoływał się na to, że oddał określone rzeczy ruchome w leasing pozwanemu, który nie zwrócił tych rzeczy mimo wypowiedzenia umowy leasingu.

Trzeba zwrócić uwagę, że zgodnie z art. 709¹⁷ k.c. do zwrotu rzeczy przez korzystającego po zakończeniu leasingu stosuje się odpowiednio przepisy o najmie. Natomiast, stosownie do art. 675 § 1 k.c. po zakończeniu najmu najemca obowiązany jest zwrócić rzecz w stanie niepogorszonym. Zatem obowiązek zwrotu rzeczy oddanej w leasing po zakończeniu umowy leasingu znajduje oparcie w treści art. 675 § 1 k.c. w zw. z art. 709¹⁷ k.c. Nie są w tym wypadku istotne okoliczności mające znaczenie dla powództwa windykacyjnego, to jest własność przedmiotu leasingu i faktyczne nim władane (art. 222 § 1 k.c.). Powództwo o wydanie rzeczy po zakończeniu leasingu może być wytoczone przez stronę umowy (finansującego), który nie musi być właścicielem rzeczy, przeciwko drugiej stronie umowy (korzystającemu), który z kolei nie musi wykonywać faktycznego władztwa nad rzeczą. Roszczenie to pozostaje w zbiegu z roszczeniem windykacyjnym, zaś finansujący ma wybór między nimi. Jeśli roszczenie finansującego znajduje oparcie w treści art. 675 § 1 k.c. w zw. z art. 709¹⁷ k.c., to nawet, gdy korzystający rzeczą nie włada, sąd wydać może wyrok uwzględniający powództwo.

Nie budzi wątpliwości, że kwalifikacja prawna roszczenia należy do sądu. Według Sądu Apelacyjnego, w niniejszej sprawie nie było tego rodzaju okoliczności, które narzucałyby przyjęcie, iż powód dochodzi roszczenia windykacyjnego. Wprost przeciwnie, stan faktyczny przytoczony na uzasadnienie żądania jest tak skonstruowany, że dopuszczalna jest kwalifikacja roszczenia powoda, jako wywodzonego z art. 675 § 1 k.c. w zw. z art. 709¹⁷ k.c.

Z tego względu podstawą uwzględnienia powództwa powinien być przepis art. 675 § 1 k.c. w zw. z art. 709¹⁷ k.c. Oznacza to, że zagadnienie faktycznego władania rzeczami objętymi pozwem pozostaje bez znaczenia. Wszelkie

zarzuty apelacji są na tej płaszczyźnie bezprzedmiotowe, a wywody Sądu pierwszej instancji dotyczące faktycznego władania i posiadania tych rzeczy – zbędne.

Sąd Apelacyjny podziela przy tym stanowisko Sądu Okręgowego co do wykonalności wydanego w sprawie wyroku. Sąd pierwszej instancji trafnie w tym zakresie odwołał się do treści art. 1043 k.p.c. Nie ma zatem konieczności powielania argumentacji zawartej w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku.

Z tych względów trzeba przyjąć, że zaskarżony wyrok, mimo częściowo błędnego uzasadnienia, odpowiada prawu. Dlatego też, Sąd Apelacyjny na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację pozwanego, jako bezzasadną.

Nadto, Sąd Apelacyjny na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. oraz § 10 ust. 1 pkt 2 w zw. z § 2 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2015 r., poz. 1804 ze zm.) zasądził od pozwanego na rzecz (...) S.A. w Ł. kwotę 5400 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego.

Wobec powyższego Sąd Apelacyjny orzekł, jak w sentencji.